

Tijdschrift voor Tandheelkunde

MEI 1940

XLVII JAARGANG

AFLEVERING 5

REDACTIONEEL GEDEELTE

SAAMHOORIGHEID

Bij het ter perse gaan van dit nummer was er een redactioneel artikel dat aandrong op goede tandheelkundige hulp in oorlogstijd.

Inmiddels echter is de oorlog over ons gekomen en wel in zulk een tempo, dat bij het verschijnen van datzelfde nummer ons leger de wapens heeft moeten neerleggen en ons land momenteel bezet gebied is.

De balans moet thans worden opgemaakt van wat dat alles over Nederland gebracht heeft en tot heden zijn de gegevens nog niet volledig. Velen verkeerden nog in stijgende onrust over het lot hunner vaders, zonen of broeders en ook de materiele schade is nog slechts ten deele bekend. Wat wij echter wèl weten is reeds erg genoeg en met name de ramp die Rotterdam heeft getroffen, heeft ons allen doen beseffen dat er geen tijd is om bij de pakken neer te zitten, maar dat er gewerkt en geholpen moet worden om de ongelukkigen die alles verloren hebben naar vermogen te steunen.

Onder hen zijn ook vele tandartsen. Niet minder dan vier en twintig van de negentig praktijken zijn verwoest; de eigenaren beroofd van alles wat zij bezaten. Onmiddellijk hebben de Rotterdamsche collega's maatregelen tot hulp getroffen en eigen praktijken ter beschikking gesteld voor eenige uren per dag opdat althans *iets* gedaan kon worden.

Verder is in overleg met Dagelijksch Bestuur en Crisis

Commissie van onze Maatschappij een oproep gezonden aan alle Nederlandsche tandartsen, om ondanks de vele eigen moeilijkheden toch deze slachtoffers finantieel te willen helpen, ja ruim te helpen, omdat een zéér groot bedrag noodig zal zijn, te meer omdat wellicht ook elders hulp geboden zal moeten worden.

Wij zijn voorloopig op ons zèlf aangewezen, maar onder zulke omstandigheden is het Nederlandsche saamhoorigheidsgevoel steeds het sterkste gebleken en wij vertrouwen dan ook dat dit beroep niet tevergeefs zal zijn gedaan.

Een ieder bedenke dat dit alles ook hèm had kunnen overkomen en dat hij dan evenzeer op de hulp zijner collega's zou hebben vertrouwd en hij zij gesterkt in het weten, dat mocht hij die hulp onverhoopt straks tòch nog noodig hebben, hij daar evenzeer van verzekerd kan zijn!

Ook dooden zijn er te betreuren in onze gelederen en ook hier weten wij niet of de lijst reeds volledig is. Onze innige deelneming gaat uit naar de getroffen families van hen die zijn heengegaan door de gebeurtenissen van de afgelopen dagen, hetzij dan getroffen door den oorlog zelf of door zoo groot psychisch leed dat verder gaan onmogelijk leek.

Gedurende de mobilisatie hebben wij getracht ons zoo goed mogelijk voor te bereiden op een oorlogstaak die ons wellicht zou wachten. Totnutoe blijkt, dat — gelukkig — althans in de centra zeer weinig oorlogskaakverwondingen zijn voorgekomen, al zal misschien Utrecht nog gevallen toegezonden krijgen vanuit de peripherie.

Thans zullen wij ons moeten voorbereiden voor een taak, niet minder moeilijk, de wederopbouw van onzen arbeid voor onze patiënten en voor ons zelf.

Ook hier zal samenwerking noodzakelijk blijken en ook hier vertrouwen wij dat het saamhoorigheidsgevoel dat in onzen kring nimmer te wenschen heeft overgelaten zich op zijn sterkst zal toonen, ten bate van de tandheelkunde en hare beoefenaren, ten bate niet minder van het Vaderland!

REDACTIE